

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2786/25
23.6.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Споменка Станковић, адвокат из Београда, ул.Трнска бр.19, против тужене Републике Србије, Републичка дирекција за имовину, коју заступа Државно правобранилаштво, ул.Косовска бр.31, ради предаје у државину, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 7008/18 од 19.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 23.6.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 7008/18 од 19.11.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиљи преда у посед стан број ... у ул....у ..., површине 24 м2 и кључеве од наведене непокретности у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, те уколико тужена не преда кључеве од стана, овлашћује се тужиља да сама или преко трећег лица, промени браву на улазним вратима стана и уђе у посед стана. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 33.800,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, а под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, побијајући је у целисти из свих законом прописаних разлога због којих се пресуда може побијати. Трошкове другостепеног поступка није тражила.

Тужиља је благовремено одговорила на жалбу тужене. Трошкове другостепеног постака није тражила.

Испитујући првостепену пресуду у границама прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене неосновна.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужиљи, као раднику ... је предметни стан додељен на основу решења о давању стана у закуп бр.220 од 10.01.1996. године од стране правног претходника противника предлагача, овде тужене, Савезне владе, Комисије за стамбена питања. Правноснажним решењем Првог основног суда у Београду III P1 356/15 од 06.03.2017. године, усвојен је предлог предлагача, овде тужиље АА, па је утврђено да је предлагач закупац на неодређено време на стану број ... у ... у ул...., површине 24 м2, по структури гарсоњера, а који стан ће користити са члановима породичног домаћинства и то сином ББ, те да предлагач у коришћењу стана има сва права и обавезе закупца на неодређено време из члана 30-39 Закона о становању, а што је противник предлагача (овде тужена Република Србија), дужан да призна и трпи. Ставом два истог решења назначено је да ово решење замењује уговор о закупу стана на неодређено време, све док такав уговор не буде закључен по одредбама Закона о становању Републике Србије. Ставом три истог решења обавезан је предлагач да на име закупа стана из става првог изреке овог решења, плаћа закупнину одређену прописима за становање у државној својини у висини коју одређује Јавно предузеће за стамбене услуге Београд. Тужиља се након правноснажности овог ванпарничног извршног решења обратила писмено Републичкој дирекцији за имовину са захтевом за закључење уговора о коришћењу стана по одредбама Закона о становању дана 02.04.2018. године, која поседује кључеве од истог и уз захтев приложила наведено правноснажно решење, али иста није одговорила на овај захтев тужиље. Увидом у списе предмета Првог основног суда у Београду P1 173/18, утврђено је да се води поступак по предлогу предлагача ВВ из ..., против противника предлагача Републике Србије, ради доношења предлога за доношење решења које замењује уговор о закупу стана, а у истом предлогу предлагач је тражио да се обавезе предлагач, овде тужена Република Србија, да са ВВ закључи уговор о закупу стана на неодређено време и то гарсоњере бр...., површине 24 м2 у ул.... и да ово решење замењује уговор о закупу стана на неодређено време, гарсоњере број ..., површине 24 м2, а који поступак није правноснажно окончан.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, на које је примењено материјално право и то одредбе члана 30-39 Закона о становању, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиље основан, а с разлога што је правноснажним решењем Првог основног суда у Београду P1 356/15 од 06.03.2017. године усвојен захтев предлагача, овде тужиље и утврђено, између осталог, да је иста постала закупац на неодређено време на стану број ... у ул... у ..., површине 24 м2 и да ће тужиља у коришћењу стана имати сва права и обавезе закупца стана на неодређено време, а у смислу одредбе члана 30-39 Закона о становању и које решење замењује уговор о закупу стана на неодређено време, све док такав уговор не буде закључен по одредбама Закона о становању, па је

одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио изведеним доказима, које је правилно оценио применом одредбе члана 8 ЗПП, а на тако утврђено чињенично стање правилно је примењено и материјално право. Разлоге које је за свој чињенично-правни закључак дао првостепени суд у свему, као правилне и аргументоване, прихвата и овај суд, као другостепени, те одлуку посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Код правилно утврђеног чињеничног стања да је правноснажним решењем Првог основног суда у Београду Р1 356/15 од 06.03.2017. године утврђено да је предлагач, овде тужиља, закупац на неодређено време на стану број ... у ... у ул..., површине 24 м2, по структури гарсоњера, а који стан ће користити са члановима породичног домаћинства и то сином ББ, те да предлагач у коришћењу стана има сва права и обавезе закупца на неодређено време из члана 30-39 Закона о становању, а које решење замењује уговор о закупу стана на неодређено време, све док такав уговор не буде закључен по одредбама Закона о становању Републике Србије, неосновано је жалбено указивање тужене да је истовремено са поступком у предмету тог суда Р1 356/15, вођен и поступак у предмету тог суда Р1 173/18 (стари број Р1 324/16), по предлогу предлагача ВВ из ..., против противника предлагача, овде тужене Републике Србије, ради доношења предлога за доношење решења које замењује уговор о закупу истог, предметног стана, те да је тај суд требао спојити те ванпарничне поступке.

Ово све с разлога што је исти навод већ био предмет оцене другостепеног суда по жалби противника предлагача, овде тужене, против решења од 06.03.2017. године у предмету Р1 356/15 и које решење је правноснажно и извршно. Осим тога, првостепени суд је извршио увид у списе Р1 173/18 и констатовао да поступак у истом није правноснажно окончан, а да је правноснажно решење Првог основног суда у Београду Р1 356/15 од 06.03.2017. године којим је утврђено да је предлагач, овде тужиља, закупац на неодређено време на стану број ... у ... у ул..., површине 24 м2.

Неосновано је и жалбено указивање тужене да тужиља АА има решену стамбену потребу, као власник непокретности коју чини двособни стан у ... у ул..., укупне површине 66 м2 са 1/2 идеалног дела, а с разлога што је исто било предмет оцене у поступку у предмету тог суда Р1 356/15, а који је правноснажно окончан доношењем решења од 06.03.2017. године, које решење је донето на основу свих изведених доказа и резултата целокупног поступка, које је тај суд ценио у смислу члана 8 ЗПП у вези члана 30 став 2 ЗВП. Осим тога, ове чињеничне наводе је тужени у овом поступку тек истакао у жалби те је са истима преклудирао, јер није доказао постојање услова из члана 372 ЗПП-а.

Како је тужена по сопственим наводима у поседу предметног стана (коју чињеницу није оспорила ни током првостепеног поступка, ни у жалби), а који стан је запечаћен након што је из истог исељено треће лице ГГ на основу правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6762/14 од 18.12.2014. године, а на тражење

тужиље по допису од 02.04.2018. године за закључење уговора о закупу и предају стана на основу правноснажног и извршног решења о закупу није поступила, то је дужна исти предати тужиљи на начин како је то правилно одлучио првостепени суд ставом првим изреке.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале наводе, које је тужена истакла у жалби, али их, будући да не могу довести до другачије, за жалиоца повољније одлуке у овом поступку, није посебно образлагао, сагласно члану 396 став 1 Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду у ставу првом изреке, применом члана 390 Закона о парничном поступку.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка из става другог изреке пресуде, на основу члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, о којим трошковима је првостепени суд правилно одлучио, применом одредби члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех странака у спору.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић